ARREST VAN HET HOF (DERDE KAMER) VAN 25 NOVEMBER 1982 [1]

Victor Evens tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren — inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst"

Zaak 79/82

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Statuut — Uitlegging — Methoden — Verwijzing naar afgeschafte regeling — Ongeoorloofde uitleggingsmethode*

2. *Ambtenaren — Bezoldiging — Inrichtingsvergoeding bij beëindiging van dienst — Toekenningsvoorwaarden — Ambtenaar die zich weer bij zijn gezin vestigt — Geen uitbetaling aan betrokkene van vergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris — Wettigheid*
   (Ambtenarenstatuut, Bijlage VII, artikel 6)

1. De thans geldende bepalingen van het Ambtenarenstatuut dienen te worden uitgelegd in het licht van hun opzet en doelstelling en niet in het licht van een afgeschafte regeling.

2. Artikel 6, lid 1, van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut bepaalt dat een ambtenaar recht heeft op een herinrichtingsvergoeding ten bedrage van twee maanden basissalaris indien hij recht heeft op de kostwinnerstoelage, zonder daarbij als voorwaarde te stellen dat zijn gezin zich elders opnieuw vestigt. De kosten voor de herinrichting zullen in het algemeen echter groter zijn voor de ambtenaar die met zijn gezin van woonplaats verandert, dan voor een die zich weer bij zijn gezin vestigt.

   Het is dus in overeenstemming met de doelstelling van artikel 6 om geen inrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris te betalen aan de ambtenaar die recht heeft op de kostwinnerstoelage en zich zonder zijn gezin elders vestigt.

In zaak 79/82,

VICTOR EVENS, voormalig ambtenaar van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luik, vertegenwoordigd door M. Mersch en

1 — Procestaal: Frans.

Ph. Fraipont, advocaten te Luik, en V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende ten kantore van laatstgenoemde, Rue des Glacis 18 A,

verzoeker,

tegen

REKENKAMER VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar secretaris J.-A. Stoll als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerster,

betreffende een beroep strekkende tot betaling van een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: U. Everling, kamerpresident, P. Pescatore en Y. Galmot, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

1. Verzoeker, V. Evens, gehuwd en vader van twee kinderen, was vanaf 1953

ambtenaar bij de Algemene vergadering van de EGKS en vervolgens bij het Europees Parlement te Luxemburg. Bij zijn indiensttreding werd hem overeenkomstig de toen geldende EGKS-bepalingen een inrichtingsvergoeding gelijk aan vier maanden basissalaris uitgekeerd wegens het feit dat hij zich met zijn gezin — afkomstig uit Waals-Brabant — in Luxemburg had gevestigd.

In 1967 ging verzoeker over naar de Controlecommissie te Brussel. Hij vestigde zich met zijn gezin te Luik, waar zij thans nog wonen. Overeenkomstig artikel 5 van Bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut werd hem toen een inrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris uitgekeerd, wegens zijn vestiging met zijn gezin in de nabijheid van zijn nieuwe standplaats.

In 1978 ging verzoeker over naar de Rekenkamer te Luxemburg. Verzoeker vestigde zich te Luxemburg in een gemeubileerde studio, terwijl zijn gezin te Luik bleef wonen. Bij deze gelegenheid werd hem ingevolge artikel 5, lid 4, van Bijlage VII bij het Statuut een inrichtingsvergoeding gelijk aan één maand basissalaris uitbetaald.

Per 1 juni 1981 werd verzoeker gepensioneerd. Hij vestigde zich te Luik, waar zijn gezin was blijven wonen.

Het geding tussen verzoeker en de Rekenkamer heeft betrekking op de inrichtingsvergoeding die bij de beëindiging van de dienst verschuldigd is (hierna ook: herinrichtingsvergoeding).

2. Bij brief van 3 juni 1981, ingekomen bij de Rekenkamer op 9 juni 1981, vroeg verzoeker om toekenning van een herinrichtingsvergoeding „ten bedrage van ten minste vier maanden EGKS-salaris en twee maanden Euratom-basissalaris als per 31 mei 1981". Daarbij legde hij een getuigschrift van woonst van de stad Luik over, waaruit bleek dat hij aldaar zijn woonplaats had, alsook een uittreksel uit de bevolkingsregisters van de stad Luik, waaruit bleek dat hij er met zijn echtgenote en zoon was ingeschreven.

Volgens de laatste alinea van artikel 2 van verordening nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968 (PB L 56 van 1968, blz. 1) houdende vaststelling van het huidige Ambtenarenstatuut, blijft de tekst van artikel 99 van het EGKS-ambtenarenstatuut van 1962 „van toepassing ... bij de inwerkingtreding van deze verordening."

De derde alinea van voornoemd artikel 99 luidt als volgt:

„In afwijking van de bepalingen van artikel 6 van Bijlage VII mag de inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst, verschuldigd aan de in artikel 93 bedoelde ambtenaar die na de inwerkingtreding van dit statuut de dienst heeft beëindigd, niet minder bedragen dat het bedrag dat de betrokken ambtenaar zou hebben ontvangen bij toepassing van de bepalingen van artikel 12 van het oude Algemene reglement van de EGKS."

Artikel 12 van dit Algemene reglement van 1956 bepaalde:

„Bij beëindiging van het dienstverband hebben de ambtenaren in vaste dienst, die de installatievergoeding hebben genoten, welke in het voorgaande artikel 11, sub a) en sub c) tweede alinea, is voorzien, recht op een installatievergoeding bij vertrek ten bedrage van vier maanden bezoldiging, indien het ambtenaren betreft, die gezinshoofd zijn ..."

Bij brief van 2 juli 1981 antwoordde de voorzitter van de Rekenkamer aan verzoeker, dat voornoemde overgangsbepalingen kennelijk betrekking hadden op de basissalarissen zoals neergelegd in het oude, tot 1 januari 1962 geldende statuut, en dat zij bijgevolg ongunstig bleken te zijn voor verzoeker. Het verzoek om een herinrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris, wegens

het feit dat hij zich weer bij zijn gezin had gevestigd, werd afgewezen, omdat hij zich blijkens zijn dossier bij zijn overgang naar de Rekenkamer zonder zijn gezin, dat in Luik bleef, in Luxemburg had gevestigd. Deze herinrichting betrof dus slechts één persoon, zodat de vergoeding krachtens artikel 6, lid 4, van Bijlage VII bij het Statuut tot één maand basissalaris beperkt moest blijven.

Vervolgens ontving verzoeker krachtens artikel 6 van Bijlage VII bij het Statuut een bedrag van Flux 191 966 als inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst. Dit bedrag, dat overeenkwam met één maand basissalaris, werd na de aanpassing van de basissalarissen per 1 juli 1980, met Flux 606 verhoogd.

3. Bij brief van 18 augustus 1981, ingekomen bij de Rekenkamer op 19 augustus daaropvolgende, diende verzoeker overeenkomstig artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut een klacht in tegen het afwijzende besluit vervat in de brief van 2 juli 1981. Hij stelde dat hij op grond van de duidelijke bewoordingen van artikel 6 van bijlage VII bij het Statuut recht had op een herinrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris, aangezien hij vóór het verstrijken van een periode van drie jaren zich met zijn gezin op meer dan 70 km van Luxemburg had gevestigd.

In antwoord op een brief van de voorzitter van de Rekenkamer van 22 september 1981, waarin hij werd verzocht aan te tonen dat zijn gezin zich daadwerkelijk opnieuw had vestigd in een plaats die ten minste 70 km van zijn standplaats was verwijderd, liet verzoeker bij monde van zijn advocaat weten dat het verlangde bewijs werd geleverd door de bij zijn oorspronkelijk verzoek gevoegde attesten.

Bij brief van 2 december 1981, door verzoeker ontvangen op 7 december 1981, wees de voorzitter van de Rekenkamer de klacht af met de motivering dat verzoeker niet had aangetoond dat zijn gezin — dat sinds 1967 ononderbroken in Luik had gewoond — hoe dan ook was verhuisd, en dat er mitsdien geen sprake kon zijn van een forfaitaire kostenvergoeding.

II — Procesverloop en conclusies

1. Bij verzoekschrift, ingekomen ter griffie van het Hof op 25 februari 1982, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld, waarin hij concludeert dat het den Hove behage:

— de Rekenkamer te veroordelen om aan verzoeker te betalen een bedrag gelijk aan een maand van zijn basissalaris op 31 mei 1981, zijnde Flux 191 966, vermeerderd met interessen volgens de Belgische wettelijke rentevoet vanaf 1 juli 1981 tot de dag van volledige betaling;

— de wederpartij in de kosten te verwijzen.

2. In repliek, neergelegd op 29 juni 1982, heeft verzoeker het gevorderde bedrag verhoogd tot Flux 192 602, onder verwijzing naar de aanpassing van de ambtenarensalarissen die inmiddels had plaatsgevonden.

3. De Rekenkamer concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— omtrent de kosten te beslissen naar rechte.

4. De schriftelijke behandeling heeft een regelmatig verloop gehad.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. *Verzoeker* stelt dat hij krachtens artikel 6 van Bijlage VII bij het Statuut recht heeft op een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst gelijk aan niet één, maar twee maanden basissalaris. Dit artikel is duidelijk en bepaalt dat de vergoeding twee maanden bedraagt voor de ambtenaar die de kostwinnerstoelage ontvangt, en één maand voor de ambtenaar voor wie dat niet het geval is. Noch een administratieve, noch een overeenkomstige uitlegging kan een andere wending geven aan dit artikel. Anders dan artikel 5 van Bijlage VII ter zake van de inrichtingsvergoeding vereist artikel 6 niet dat het gezin van woonplaats verandert. De woorden „bij beëindiging van de dienst" wijzen erop dat de ambtenaar terugkeert naar zijn plaats van herkomst, ongeacht of ook zijn gezin dan verhuist. Een andere uitlegging kan niet worden gebaseerd op het begrip „vergoeding van de kosten" en op artikel 71 Ambtenarenstatuut, aangezien het in casu gaat om een forfaitaire vergoeding van kosten waarvan de administratie niet kan verlangen dat wordt aangetoond dat zij zijn gemaakt, en een bepaling waarop het recht op terugbetaling is gebaseerd, niet zo kan worden uitgelegd, dat zij een betaling die niet strekt tot vergoeding van kosten, in de weg staat.

Verzoeker wijst voorts op artikel 99, lid 3, van het EGKS-ambtenarenstatuut van 1962, dat ingevolge artikel 2 van verordening nr. 259/68 van de Raad van toepassing is gebleven bij de inwerkingtreding van het huidige Ambtenarenstatuut, en ingevolge welk hij aanspraak kan maken op een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst gelijk aan tenminste de som waarop hij recht zou hebben gehad indien artikel 12 van het oude Algemeen reglement op hem van toepassing was gebleven. Laatstgenoemde bepaling stelt het betalen van de herinrichtingsvergoeding afhankelijk van de toekenning van een eerste inrichtingsvergoeding bij het begin van de loopbaan. Ook al is door het arrest van het Hof van 11 juli 1974 (zaak 10/74, Becker, Jurispr. 1974, blz. 867) een bepaling inzake de berekening van de vergoeding in onbruik geraakt, het had geen gevolg voor de bepalingen inzake toekenning van die vergoeding. De herinrichtingsvergoeding, die in de EGKS-regeling niet werd gerekend tot de categorie te vergoeden kosten, heeft dan ook niet de aard van een kostenvergoeding. In casu moet bijgevolg worden gezien naar de eerste volledige vergoeding die verzoeker in 1953 heeft ontvangen bij het begin van zijn loopbaan, en niet naar de vergoedingen die tussendoor zijn uitbetaald. Het is trouwens niet mogelijk zich te baseren op de tussendoor uitbetaalde vergoedingen, nu artikel 6 van Bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut betrekking heeft op het eerste en niet op het laatste lid van artikel 6.

2. De *Rekenkamer* stelt dat artikel 6, evenals de gehele Afdeling 3 van Bijlage VII, handelt over een forfaitaire vergoeding van kosten en de strekking van het algemene beginsel van artikel 71 Ambtenarenstatuut verduidelijkt. Zo gezien, is

de ambtenaar ingevolge artikel 6, lid 4, van Bijlage VII verplicht aan te tonen dat hij en zijn gezin zich elders hebben gevestigd. Zonder een wijziging van woonplaats zijn er geen termen aanwezig om kosten terug te betalen, en kan er dus geen sprake zijn van een vergoeding. Het onderdeel van artikel 5, lid 4, inhoudende dat de inrichtingsvergoeding wordt gehalveerd wanneer een ambtenaar zich niet tezamen met zijn gezin vestigt, is niet onder het opschrift „Inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst" overgenomen, omdat die bepaling om gelijke redenen ook had te gelden voor de herinrichtingsvergoeding en deze precisering dus overbodig werd geacht. In casu is niet aangetoond dat verzoeker zich met zijn gezin opnieuw heeft ingericht, en uit het dossier blijkt dat zijn gezin sinds 1967 in Luik was gevestigd. Zou men artikel 6, lid 4, letterlijk uitleggen, dan zou verzoeker zelfs op geen enkele vergoeding aanspraak kunnen maken, omdat hij niet heeft aangetoond dat zijn gezin van woonplaats is veranderd. De toepassing van artikel 5, lid 4, op de inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst past trouwens in het kader van de beginselen van goed beheer van de overheidsmiddelen en sluit zowel aan bij de doctrine als bij de administratieve praktijk van de gemeenschapsinstellingen.

Volgens het arrest van het Hof van 11 juli 1974 (Becker) kan verzoeker geen beroep doen op de overgangsbepalingen van de EGKS-regeling, omdat het bedrag van de vergoeding die volgens het huidige Ambtenarenstatuut is verschuldigd, hoger is dan een op basis van de oude salarisschalen berekende vergoeding gelijk aan vier maanden basissalaris. De overgangsbepaling die ten doel had te voorkomen dat een ambtenaar in een minder gunstige situatie zou komen dan onder het oude stelsel, is dus niet meer van toepassing.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen hebben ter terechtzitting van 11 november 1982 mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter zelfder zitting conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 25 februari 1982, heeft V. Evens, voormalig ambtenaar van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld strekkende tot betaling van een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst wegens pensionering, gelijk aan twee maanden basissalaris.

2 Verzoeker, gehuwd en vader van twee kinderen, werd in 1953 ambtenaar bij de Algemene Vergadering van de EGKS te Luxemburg. Overeenkomstig de toen geldende EGKS-bepalingen werd hem een inrichtingsvergoeding uitbetaald gelijk aan vier maanden salaris, wegens het feit dat hij zich met zijn gezin in Luxemburg had gevestigd. Toen hij in 1977 overging naar de

Controlecommissie te Brussel, vestigde hij zich met zijn gezin te Luik en ontving hij een inrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris. Bij zijn overgang in 1977 naar de Rekenkamer, vestigde verzoeker zich te Luxemburg, maar zijn gezin bleef te Luik wonen; om deze reden ontving hij slechts een inrichtingsvergoeding gelijk aan één maand basissalaris.

3 Verzoeker werd per 1 juni 1981 gepensioneerd en vestigde zich toen opnieuw bij zijn gezin te Luik. De Rekenkamer kende hem bij die gelegenheid een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst toe gelijk aan één maand basissalaris. Zij weigerde evenwel hem een herinrichtingsvergoeding toe te kennen gelijk aan twee maanden basissalaris, op grond dat zijn gezin, dat steeds in Luik was blijven wonen, zich niet opnieuw in die stad had moeten inrichten.

4 Het onderhavige geding heeft betrekking op dit verschil van één maand basissalaris tussen de door verzoeker gevraagde herinrichtingsvergoeding en het bedrag dat de Rekenkamer uit dien hoofde heeft toegekend.

5 Tot staving van zijn beroep doet verzoeker gelden dat hij, volgens de duidelijke tekst van artikel 6 van Bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut, recht heeft op een herinrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris, omdat hij een kostwinnerstoelage genoot en hij zich weer bij zijn gezin te Luik had gevestigd. Verzoeker verwijst voorts naar de overgangsbepalingen van verordening nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968, naar artikel 99, derde alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de EGKS van 1962 en naar artikel 12 van het oude Algemeen reglement van de EGKS van 1956.

6 Volgens de Rekenkamer geldt het bepaalde van artikel 5, lid 4, van Bijlage VII ook in het geval bedoeld in artikel 6, zodat in een geval als dat van verzoeker de inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst tot één maand basissalaris wordt verminderd.

7 Vooreerst zij erop gewezen dat, gelijk het Hof in zijn arrest van 11 juli 1974 (zaak 10/74, Becker, Jurispr. 1974, blz. 867) overwoog, het garantiebeding

van artikel 99, lid 3, van het EGKS-Ambtenarenstatuut van 1962 ten gunste van ambtenaren die voordien onder het Algemeen reglement van de EGKS van 1956 vielen, niet meer van toepassing was zodra de nieuwe salarissen meer bedroegen dan het dubbele van de salarissen van vóór 1962, en dat een ambtenaar die de dienst beëindigde na de inwerkingtreding van de nieuwe regeling, zich niet meer in een minder gunstige positie bevond dan wanneer hij de dienst vóór de inwerkingtreding ervan zou hebben verlaten.

8 Derhalve dient in casu artikel 6 van Bijlage VII bij het Statuut toepassing te vinden, voor zover dit betrekking heeft op een ambtenaar die recht heeft op de kostwinnerstoelage.

9 Artikel 6, lid 1, bepaalt dat een ambtenaar die de dienst verlaat „recht heeft op een inrichtingsvergoeding ten bedrage van twee maanden basissalaris indien hij recht heeft op de kostwinnerstoelage", zonder daarbij als voorwaarde te stellen dat het gezin van de ambtenaar zich elders opnieuw vestigt. Daarentegen bepaalt artikel 6, lid 4, dat deze vergoeding wordt uitbetaald „na overlegging van bewijsstukken waaruit blijkt dat zijn gezin ... zich elders heeft gevestigd." Het geval van een ambtenaar die de kostwinnerstoelage ontvangt en die zich zonder zijn gezin elders vestigt, is in dit artikel niet uitdrukkelijk geregeld.

10 Voor de uitlegging van artikel 6 moet niet worden teruggegrepen — zoals verzoeker stelt — naar de bepalingen van artikel 12 van het Algemeen reglement van de EGKS van 1956. De thans geldende bepalingen van het Ambtenarenstatuut dienen te worden uitgelegd in het licht van hun opzet en doelstelling en niet in het licht van een afgeschafte regeling.

11 Blijkens artikel 71 van het Statuut en het opschrift van artikel 3 van Bijlage VII bij het Statuut, heeft artikel 6 tot doel een forfaitaire vergoeding te geven van de kosten die de ambtenaar na de beëindiging van de dienst moet maken om zich elders opnieuw in te richten, en die niet zijn gedekt door de terugbetaling van de verhuiskosten, zoals geregeld in artikel 9 van Bijlage VII. Deze kosten zullen in het algemeen echter groter zijn voor een ambtenaar die met zijn gezin van woonplaats verandert, dan voor een ambtenaar die zich weer bij zijn gezin vestigt.

12 Met een overeenkomstig verschil in de te vergoeden kosten wordt, in verband met de bij indiensttreding te betalen inrichtingsvergoeding, rekening gehouden in de eerste zin van artikel 5, lid 4, dat bepaalt dat de ambtenaar die recht heeft op de kostwinnerstoelage en zich zonder zijn gezin vestigt, slechts de helft ontvangt van de vergoeding waarop hij anders recht zou hebben gehad. Zo ook is het in overeenstemming met de doelstelling van artikel 6, om bij beëindiging van de dienst geen inrichtingsvergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris te betalen aan de ambtenaar die zich zonder zijn gezin elders vestigt. Deze uitlegging wordt overigens bevestigd door het vierde lid van artikel 6, dat met zoveel woorden verlangt dat wordt aangetoond dat het gezin van de ambtenaar zich elders heeft gevestigt.

13 Waar derhalve vaststaat dat het gezin van verzoeker niet met hem is verhuisd toen hij zich opnieuw te Luik vestigde, kon de Rekenkamer het verzoek om betaling van een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst gelijk aan twee maanden basissalaris wettelijk niet inwilligen.

14 Mitsdien moet het beroep worden verworpen.

Kosten

15 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instelling ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Everling Pescatore Galmot

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 25 november 1982.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Derde kamer
U. Everling

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL SIR GORDON SLYNN VAN 11 NOVEMBER 1982 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

In deze zaak vordert V. Evens van de Rekenkamer een bedrag gelijk aan een maand basissalaris, zijnde een deel van de inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst, waarop hij aanspraak beweert te kunnen maken en dat hij nog niet heeft ontvangen.

De statutaire bepalingen en de feiten die aan deze vordering ten grondslag liggen, kunnen bondig worden samengevat.

Artikel 71 van het huidige Ambtenarenstatuut bepaalt, dat een ambtenaar overeenkomstig het bepaalde in Bijlage VII recht heeft op vergoeding van de kosten door hem gemaakt, onder meer, bij indiensttreding en bij beëindiging van de dienst. Afdeling 3 van Bijlage VII („Nadere bepalingen betreffende bezoldiging en vergoeding van kosten") handelt over de vergoeding van kosten. Artikel 5 voorziet vooreerst in een inrichtingsvergoeding; volgens dit artikel heeft een ambtenaar recht op een vergoeding gelijk aan twee maanden basissalaris, indien hij tevens recht heeft op de kostwinnerstoelage, en gelijk aan één maand basissalaris indien dit niet het geval is. Deze vergoeding wordt toegekend aan de ambtenaar in vaste dienst, die voldoet aan de voorwaarde voor toekenning van de ontheemdingstoelage of die aantoont verplicht te zijn geweest van woonplaats te veranderen, teneinde de in artikel 20 van het Statuut neergelegde verplichting na te komen.

1 — Vertaald uit het Engels.